Tehnicienii au cuvîntul

FĂRĂ MUNCĂ ASIDUĂ ŞI RESPONSABILITATE NU SE POATE DEPĂŞI IMPASUL ÎN CARE SE AFLĂ VOLEIUL NOSTRU

Sezonul competiţional intern la volei s-a încheiat de curînd cu turnee finale la nivelul tuturor eşaloanelor. Martor la majoritatea întrecerilor importante ale sezonului, am putut desprinde o serie de concluzii şi învăţăminte pe care le socotesc de interes deopotrivă pentru cei ce slujesc performanţa ca tehnicieni, conducători de secţii şi cluburi, cît şi pentru cei ce o urmăresc ca spectacol sportiv. Consideraţiile şi aprecierile pe care am încercat să le sintetizez aici, la sfîrşit de sezon, pornesc de la ideea că întreaga activitate voleibalistică de performanţă trebuie subordonată atingerii unei calităţi ridicate, tehnice şi spectaculare, şi unei înalte valori internaţionale, *care dă adevărata măsură a nivelului unei ramuri sportive. Între valoarea campionatelor naţionale — care nu reprezintă scopuri în sine — şi reprezentarea internaţională există o strînsă corelaţie. Nu întîmplător atunci cînd voleiul nostru masculin avea competiţii interne foarte disputate, cu multe pretendente la poziţiile fruntaşe, performanţele lui internaţionale erau remarcabile : liderele campionatului îşi disputau, în finale româneşti de neuitat, Cupa campionilor europeni, iar echipa naţională era campioană a Europei şi vicecampioană a lumii.*

Prin urmare, logic, voleiul nostru se oglindeşte „afară“ aşa cum este pe plan intern. Locul 15 la C.M. de acum doi ani şi 8 la C.E. de anul trecut, obţinute de echipa masculină, locul 6 în C.E. '83 ocupat de echipa feminină (ceea ce ar corespunde unui loc 13—14 în lume) sînt căderi valorice strîns legate de valoarea campionatelor naţionale. În ultimul timp s-a vorbit şi scris mult despre necesitatea unor eforturi de redresare. În ce măsură campionatele recent încheiate lasă să se întrevadă că va fi împlinit acest deziderat ? Din păcate, răspunsul pe care ni-l oferă sezonul abia încheiat nu este prea încurajator. Şi iată de ce.

Aruncînd o privire retrospectivă asupra campionatului de seniori, observăm că numai două echipe se situează la un nivel de pregătire acceptabil : Dinamo şi Steaua. *Prima, campioană, îmbină armonios experienţa unor jucători vîrstnici* (Dumănoiu, Gîrleanu, Enescu) *cu elanul şi dorinţa de afirmare ale celor în curs de maturizare* (Vrîncuţ, Căta-Chiţiga, Gheorghe, Pop), *dar* suferă de unele scăderi supărătoare de ritm şi mai ales de lipsă de preocupare pentru formarea de jucători compleţi *(cazul lui Sorin Pop, jucător deosebit de talentat, dar cu lipsuri serioase în jocul de apărare — preluare din serviciu, joc de linia a doua, blocaj — mi se pare reprezentativ). Cea de a doua, Steaua, a apărut în acest an cu un lot mult întinerit, cu care s-a lucrat într-un volum sporit, vădindu-se o lăudabilă preocupare pentru jocul modern (îndeosebi în atac, unde s-a insistat pe viteza şi varietatea acţiunilor).* Dar noua concepţie nu a fost dublată şi de o preocupare mai susţinută pentru perfecţionarea preluării din serviciu (care condiţionează jocul rapid, variat). **Or**, *din înregistrările pe care le-am făcut, de pildă, la cele trei jocuri cu Dinamo, au rezultat procente de circa 50 la sută preluări care nu favorizează jocul combinativ în atac : 51 la sută din preluări au fost precise, 35 la sută imprecise, iar 14 la sută greşite. Steaua a făcut meciuri spectaculoase cu adversari medii, dar în faţa celor cu blocaj prompt şi servicii dificile (Dinamo, chiar Elcond-Dinamo şi Explorări) s-a descurcat foarte greu. Pentru că procentul de preluări bune nu a însemnat tot atîtea reuşite în finalizare, datorită lipsei de orientare manifestate adesea de cei doi ridicători folosiţi. După cum întreaga echipă a dovedit o slabă orientare tactică la efectuarea propriului serviciu, dirijat insistent la jucătorii cei mai siguri la preluare ai echipei adverse.*

Cît priveşte celelalte echipe, acestea se află, sub toate aspectele, departe de cele două, preocuparea lor majoră fiind să nu intre în vîrtejul retrogradării. *La turneul final al locurilor 1—6, echipele imediat clasate după Dinamo şi Steaua, dar cu 9—10 înfrîngeri mai mult în cont (!), Explorări Baia Mare şi Elcond-Dinamo Zalău au prezentat procente edificatoare în ceea ce priveşte gradul de pregătire a jucătorilor lor : 28 la sută dintre acţiunile de atac — finalizate, 22 la sută preluări din serviciu — greşite ! Tractorul Braşov şi Calculatorul Bucureşti mi s-au părut, totuşi, echipele care au arătat preocupare pentru un joc mai apropiat de cerinţele actuale.*

Cum sprijină echipele de „A“ naţionala este lesne de înţeles. Practic, doar Dinamo (cu Gîrleanu, Enescu, Căta-Chiţiga, Vrîncuţ, Pop, Gheorghe) şi Steaua (cu Dascălu, Pralea, Pentelescu şi eventual Mina) ar putea *contribui la lot. Din celelalte 10 echipe, poate doar orădeanul Manole ar intra în discuţie.* Număr mic de sportivi de valoare *(şi ei priviţi prin prisma observaţiilor de mai sus).*

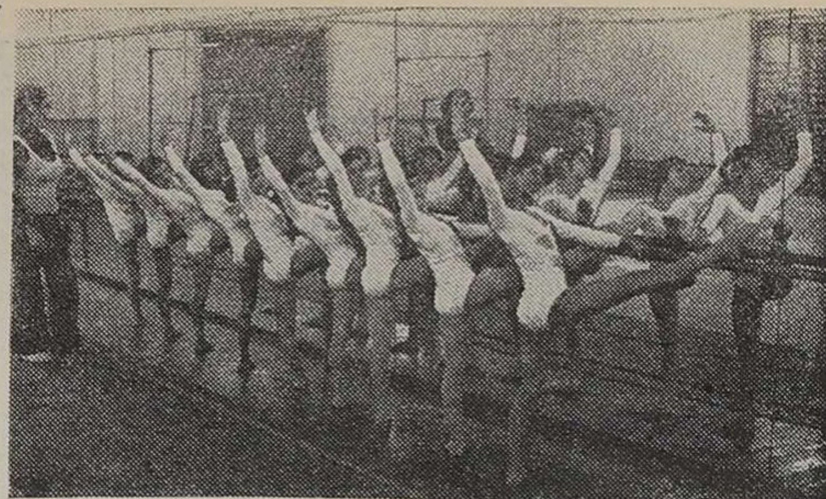
Campionatul feminin a arătat o echipă (Dinamo) mai echilibrată în totul, cu un lot omogen, superior valoric celorlalte, dar şi cu unele oscilaţii în jocuri (datorită frecvenţei lor lipse de miză). În rest, nivelare la valoare mediocră, *cîte o jucătoare valoroasă (Crina Răuţă la Galaţi, Ioana Liteanu-Cotoranu la Rm. Vîlcea etc.) determinînd o uşoară detaşare a echipelor lor din plutonul altminteri amorf. Dacă sibiencele au plătit tribut greu lipsei, în final, a ridicătoarei, inexplicabilă mi se pare comportarea Universităţii Craiova, echipă cu un lot mai valoros, dar bîntuită de indisciplină tactică şi dezbinare. Astfel, o jucătoare de lot în care se puneau speranţe, Carmen Cuejdeanu, a dovedit o mare scădere şi un enorm dezinteres în jocuri, fiind des schimbată cu rezerve inferioare valoric. De pildă, în meciul cu C.S.U. Galaţi ea a rezolvat doar circa 30 la sută dintre acţiunile de atac, iar la preluare a avut execuţii corecte în numai 36 la sută din intervenţii ! Ce părere au jucătoarea şi antrenorul ei ? Şi ca ea, alte sportive la care apelează antrenorii loturilor naţionale ?*

În campionatele de juniori, dominate de Steaua (m) şi C.S.V. „N. Titulescu“ Craiova (f), au ieşit în evidenţă cîteva elemente de perspectivă : Nica, Alexandrescu (Tulcea), Pădureţu, Şoica şi Constantin (Steaua), Rădulescu, Drăguşin (Dinamo), Sentenai (Ploieşti) la băieţi, Dumitrescu, Cotescu, Chitic (Craiova), Marian, Buznosu (P. Neamţ), Cazangiu, Nistor, Ciorbaru (Constanţa), Duda (Focşani), Tănasie (Caransebeş), Buzilă, Leonte (Suceava), Buhlea (Bacău), Popescu (Piteşti) sau foarte tinerele Pralea, Savu (Cluj-Napoca), Matic (Craiova) la fete.

Elemente capabile să facă faţă cerinţelor marii performanţe sînt. Avem şi tehnicieni cu mai vechi state de serviciu, care şi-au dovedit vocaţia (Tănase, Roibescu, Doina Ivănescu, Chiriţă, Gheorghiţă, Humă), sau mai noi (Schreiber, Bartha, V. Dumitrescu, Cristescu, Stanimirescu etc.), avem şi iscusiţi şlefuitori de talente, ca M. Dumitrescu, Maria Săvinescu, Ioan Rusu, N. Mihăilescu, V. Dobre, I. Şoacă, Şt. Dumitrescu, V. Tătaru şi alţii. Redresarea dorită a voleiului nostru se poate materializa prin conjugarea eforturilor tuturor cadrelor tehnice, sportivilor şi activiştilor din secţii, cluburi şi asociaţii, cu răbdare, cu muncă organizată şi responsabilă, cu pasiune şi încredere reciprocă. Fără muncă, disciplină, dăruire, seriozitate nu poate fi depăşit impasul în care se află acum voleiul nostru. *Impas oglindit şi în atitudinea publicului (cît de puţini spectatori la derbyurile Diviziei „A“ şi în ce anonimat se desfăşoară finalele de juniori !), dar mai ales în rezultatele echipelor naţionale.*

Pentru îmbunătăţirea activităţii voleibalistice mi-aş permite să fac unele propuneri, şi anume : analiza tuturor secţiilor cu echipe de „A“ ; respectarea riguroasă a „modelului de pregătire“ ce va fi elaborat de F.R.V. pînă în iunie ; conlucrare permanentă între antrenorii de lot şi cei de la cluburi ; cunoaşterea şi aplicarea de către antrenorii de club a tacticii de joc de la loturi ; asigurarea unei pregătiri fizice continue ; folosirea jucătorilor de lot în echipele de club pe aceleaşi posturi ca la naţională ; pregătire continuă pe parcursul întregului an ; un sistem competiţional la toate eşaloanele în măsură să asigure îndeplinirea obiectivelor echipelor naţionale şi ale cluburilor. contacte mai strînse cu voleiul internaţional de elită.

GHEORGHE CONSTANTINESCU
antrenor emerit

Activitate susţinută în sala de gimnastică de la C.S. Petrolul, sub conducerea antrenoarei coordonatoare Leana Sima
Foto : Ion MIHĂICĂ

Reportaj într-o sală de gimnastică

ACOLO DE UNDE ŞI-AU LUAT ZBORUL TREI CAMPIOANE...

În cei aproape 20 de ani de cînd lucrează la clubul Petrolul — ca metodist, vicepreşedinte şi, în ultimii 7 ani, ca preşedinte —, **Ion Teodorescu** a acumulat o experienţă şi o intuiţie care îi permit să „simtă“ performanţa sportivă autentică şi — în consecinţă — să fie întotdeauna alături de sportivele care onorează cartea de vizită a clubului. Numai aşa se explică, în ultimă instanţă, prezenţa sa cotidiană în sala de antrenamente a gimnastelor, faptul că cunoaşte, pînă la detaliu, exerciţiile tuturor fetelor.

Urmărim împreună un concurs de verificare a sportivelor de categoria a III-a, iar preşedintele clubului cere în permanenţă explicaţii antrenoarei coordonatoare a secţiei, **Leana Sima** : Ce-i cu saltul de 360 de grade al Mihaelei ? Parcă mergea mai bine ieri... De ce aţi schimbat ordinea liniilor acrobatice din solul Gabrielei ? Cîte puncte credeţi că veţi face în concursul de la Buzău ?

Înţelegem că la C.S. Petrolul gimnastica se numără printre sporturile apreciate, între acele discipline care obţin cu regularitate medalii şi puncte preţioase în clasamentele „Daciadei“ sau ale campionatelor naţionale. De altfel, există o frumoasă tradiţie a campioanelor ploieştence în gimnastica noastră feminină şi e suficient să dăm doar trei nume spre a argumenta ideea : **Elisabeta Turcu, Elena Ceampelea, Mariana Constantin**, multiple medaliate în competiţiile interne, componente ale echipelor reprezentative, participante la întreceri internaţionale de anvergură. În ultimii ani, alte şi alte gimnaste şi-au luat zborul de la „Petrolul“ spre marea performanţă şi şi-au făcut deja un nume pe plan intern şi internaţional. **Aura Anghel** şi **Tania Botea** sînt componente ale lotului naţional pentru campionatele mondiale din 1985, iar **Celestina Popa** a fost selecţionată în lotul reprezentativ de junioare.

Colectivul de tehnicieni ai clubului, antrenori tineri, dar de o remarcabilă competenţă şi profesionalitate, lucrează cu migală şi pasiune la pregătirea campioanelor de mîine ale clubului, ale ţării. **Leana Sima** şi **Aurel Lazăr** acordă prioritate gimnastelor de categoria a treia, de la care se aşteaptă, cît de curînd, confirmarea talentului lor real. Concursul de verificare pe care tocmai l-am urmărit a constituit cea mai bună dovadă a posibilităţilor indiscutabile ale acestor tinere gimnaste de a urca hotărît pe scara valorilor. **Gabriela Gheorghe** şi **Mihaela Ciobanu**, colege şi prietene, îşi dispută cu ardoare locul prim în cadrul echipei, iar **Gabriela Eftimie, Paula Dolete, Daniela Nicolau** şi **Steluţa Rădoi** completează sextetul petrolist, care pare pus pe fapte mari.

Cu cele mai mici dintre gimnastele clasificate, cele de la categoria a patra, lucrează antrenoarele **Rodica Cheşa** şi **Rodica Lazăr**, dar Aurel Lazăr este gata întotdeauna să dea o mînă de ajutor soţiei sale, pentru că cele 14 sportive de la această categorie sînt dornice să-şi însuşească cît mai multe din tainele gimnasticii, într-un timp cît mai rapid. Urmărindu-i pe aceşti entuziaşti tehnicieni şi pedagogi, încercăm un sentiment de admiraţie pentru munca lor neobosită, deseori anonimă, pentru răbdarea, calmul, dibăcia şi priceperea cu care sădesc în inimile tinere ale sportivelor dragostea pentru gimnastică, dorinţa de perfecţionare continuă a măiestriei, dorinţa de victorie.

De cîteva luni a păşit în sala de gimnastică a clubului ploieştean un numeros grup de fetiţe, reprezentante ale unei noi generaţii. Prin selecţii succesive s-a ajuns astăzi la 20 de sportive care, sub conducerea proaspetei profesoare de educaţie fizică, medaliata cu argint la J.O. de la Montreal, **Mariana Constantin**, se află efectiv la ora „abecedarului gimnasticii“. Şi e foarte mult de lucru cu aceste începătoare. Fiecare mişcare, fiecare gest trebuie învăţate corect şi e de prisos să adăugăm că în fiecare minut este cîte ceva de corectat.

Dar aceasta e gimnastica, cu rigorile, cu satisfacţiile, cu împlinirile şi victoriile ei. I se dedică sportivele şi antrenorii cu o neostoită pasiune, cei care nu se uită la ceas nici cînd intră în sala de antrenament, nici cînd pleacă, şi nu sînt puţine zilele în care tehnicienii de aici îşi încep activitatea la primele ceasuri ale dimineţii şi pleacă acasă pe înserat.

Constantin MACOVEI

ÎNTRECERILE CĂLĂREŢILOR JUNIORI

La baza hipică din **Iaşi** încep luni întrecerile din cadrul etapei a II-a a **campionatului republican de călărie pentru juniori şi fete**. La prima fază, desfăşurată la sfîrşitul lunii aprilie la Craiova, în prim-plan s-au aflat sportivii de la **Steaua, C.S.M. Sibiu, C.S.M. Lugoj, Dumbrava Neamţ** ş.a., remarcîndu-se **C. Gheorghe, N. Diaconescu, D. Petricioiu, S. Mocanu, Ligia Ilin, Despina Ludu, Arina Savu**. Se aşteaptă ca şi la Iaşi ei să aibă aceeaşi bună comportare, dar, în acelaşi timp, să se evidenţieze şi alţi colegi de generaţie.

După etapa de campionat, care se va încheia joi, festivalul de călărie de la Iaşi va continua cu disputele din cadrul **„Cupei Moldovei“**, o competiţie care tinde să devină tradiţională.

ÎNTÎLNIREA INTERNAŢIONALĂ DE SĂRITURI

(Urmare din pag. 1)

T.S.C., încît ne-am amintit cît de slab este nivelul tehnic al majorităţii săritorilor din ţara noastră, cei cît de cît de valoare putîndu-i număra pe degetele unei mîini. Este drept, C.S.Ş. Triumf s-a specializat în domeniul săriturilor pentru fete, dar acest fapt nu schimbă datele problemei.

În sfîrşit, trebuie să ne exprimăm mîhnirea că la această competiţie, una dintre foarte puţinele întreceri internaţionale care se desfăşoară anual în Capitală, nu a fost prezent nici unul dintre antrenorii celorlalte cluburi bucureştene. Dacă aceştia au impresia că ştiu totul, că nu mai au nimic de învăţat, se înşeală !

REZULTATE TEHNICE : FETE — trambulină : cat. 1969 — 1. Janette Gierke (TSC) 409,55 p, 2. Selena Nicula (CSS) 344,40 p ; **cat. 1968** — 1. Andreea Dragomir (CSS) 436,65 p, 2. Nicolle Dietrich (TSC) 378,50 p ; **cat. 1967** — 1. Indira Ritsche (TSC) 414,15 p, 2. Ileana Pîrjol (CSS) 393,05 p ; **cat. 1966** — 1. Silke Abicht (TSC) 436,30 p, 2. Arusiag Apelian (CSS) 332,75 p ; **BĂIEŢI — platformă : cat. 1969** — 1. Folger Schlepps (TSC) 399,70 p, 2. Alin Georgescu (CSS) 293,15 p ; **cat. 1968** — 1. Danial Riediger (TSC) 376,10 p ; **cat. 1967** — 1. Torsten Steiniger (TSC) 454,25 p, 2. Daniel Miloagă (CSS) 303,95 p ; **cat. 1966** — 1. Cătălin Cherciu (CSS) 428,65 p.

În întrecerea pe echipe, victoria a revenit formaţiei **T.S.C. Berlin**, care a totalizat 36 p, în timp ce **C.S.S. Triumf Bucureşti** a obţinut 25 p (s-au acordat 3 p pentru victorie, 1 p pentru locul secund, zero pentru nereprezentare la o categorie de vîrstă).

Dumitru STĂNCULESCU

DUPĂ TURNEUL INTERNAŢIONAL MASCULIN DE BASCHET DIN UNGARIA

(Urmare din pag. 1)

neral, deficitară în ceea ce priveşte folosirea jucătorilor cu talie înaltă şi ritmul de joc. La Pecs s-au realizat îmbunătăţiri la aceste capitole ?

— Am utilizat permanent o formaţie din care nu lipsea o pereche aleasă din cei trei „giganţi“ (Vinereanu, Opşitaru, Ardelean), ceea ce a sporit eficacitatea în lupta sub panouri, atît prin numărul mingilor recuperate, cît şi prin punctele marcate. Revenirea lui Ion Ionescu (care în timpul turneului de la Pecs a avut de susţinut examene la facultate) va întări potenţialul echipei la acest capitol. Din punct de vedere tactic s-a urmărit lansarea contraatacurilor şi a atacurilor rapide, acţiunile poziţionale fiind folosite doar ca ultimă soluţie. S-a ajuns la 70 de aruncări la coş, ceea ce reprezintă atingerea unui plafon internaţional, dar a celui minim. De aici apare necesitatea îmbunătăţirii pregătirii fizice, care să permită practicarea unei apărări permanent agresive, ceea ce facilitează cîştigarea de mingi.

— O dată cu turneul de la Pecs s-a încheiat o perioadă (scurtă) de pregătire şi urmează alta, a cărei finalizare va avea loc în luna septembrie, cu prilejul „Challenge-round“-ului campionatului european, unde selecţionata română urmăreşte promovarea în grupa „A“. Ştim că, pînă atunci echipa va participa la turnee şi va susţine meciuri de verificare, prima acţiune fiind turneul din R.P. Chineză, care va începe la 24 iunie. Ce v-aţi propus să faceţi pînă atunci ?

— Principalul scop al pregătirilor din perioada imediat următoare îl constituie îmbunătăţirea pregătirii fizice (sub raportul rezistenţei, forţei şi vitezei) şi, ca atare, antrenamentele se vor desfăşura numai în aer liber. Ne vom preocupa şi de îmbunătăţirea preciziei aruncărilor de la semidistanţă şi, mai cu seamă, de la distanţă. În sfîrşit, să nu omit obiectivul permanent al meu şi al colegului Radu Diaconescu : formarea unei echipe în cadrul căreia să aibă deplină responsabilitate toţi cei 12 jucători, nu doar 6—7. Baschetul modern cere efort deosebit — mai cu seamă la turnee de durată şi de mare dificultate — care impune un lot de 12 jucători apţi să facă faţă în orice moment adversarilor.